

KLEMENTINUM V SREDO

Antonín Brousek

Tavajoče sive nune na dvorišču Klementina
v neskončnost prebirajo molek med prsti
dež

Sončna ura na zidu
kot pajek iz prikazni
izropana
slepa

Zidovi obzidani z zidovi
kot polžja lupina kot oreh
stolista kamnitna vrtnica

Že stotič si je drzen odmev silovito zlomil tilnik
pepelnati ptič že stotič strmoglavil k dnu
kot stolp

Niti strahopetna divja trta ne ubeži tod
sama sebi
po preperelem napušču kot mesečnik...

O zemlja zemlja
čudovita
jetniška krogla ob moji nogi

SNEZINKA

Hana Prošková

Popotnica,
bitje brez duše, sel drobni,
vetru prijateljica,
kot znamenje molka prihajaš
po velikem zgovornem poletju.
Orjaki zimskih ozvezdij
ti ne spremene drobne biti
in časa ogromnost
se s tvojim krhkim telesom zaman poigrava.

Vsi črni trobentači
ne zaobrnejo tvojega tihega leta
in železne čeljusti
hlastajo za tabo v prazno.
Nezavedna si bolj
kot duša stokajoče narave,
a vendar te ista večna roka obnavlja,
isti glas, ki te je iz ničā priklical.
Nič ne odtehtaš v boju med dobrimi in hudobnimi angeli,
po lastni drhteči poti hitiš
daleč od žalostnih src,
počitek obljubljaš.
Drobna tolažba
v črnem, grozljivem ozračju,
starci in starke te bodo pozdravljali
in mahali z veselimi zastavami.

UPANJE, DA ZRASE V DREVO

Jana Štroblová

Samota kot kamen.

Tod hodijo vrani
in svetilke.

Kraj aster. Jama — les v zemlji.

Plahutanje nespečnosti.

Poznam...

Tulimo v mesec, grizemo lubje z dreves, ližemo zemljo,
mi ljudje.

Ko da se v nas izvira greh šele dram.

Zadrtā trska strahu

se naпослед le vname... V meni in tebi. V Sodomi in Gomori.

Šele potem bova jela graditi barko, plovečo vero —

Potop se vali nad nas

Ravnodušnost, potop, kje je tvoja papirnata ladja, papirnata jadra,
papirnata vesla, vsaj ladjica iz lubja, ki bi naju ponesla,
izmisli si upanje,